

Вавилонська вежа

Біблійні легенди

Це було так давно, що вже ніхто й не пам'ятає, коли це було. Розповідають, однаке, буцімто в ті часи всі люди однією мовою говорили й усі одне одного розуміли. І закортіло людям лишити пам'ять про себе довічну:

— А нумо зберемося разом та й побудуємо вежу високу! — мовив один.

Зраділи всі та й загукали:

— Ми збудуємо вежу, ми збудуємо вежу аж до самого неба!

Обрали гору високу — та й почалася робота! Хто глину місить, хто з неї цеглини ліпить, хто у печах обпалює, хто на гору підвозить. А на горі вже люди ждуть, цеглини приймають та з них вежу складають.

Всі працюють, усі співають, весело всім.

Будувалася вежа не рік і не два. Самих цеглин для неї знадобилося тридцять п'ять мільйонів! Та й собі довелось будинки побудувати, аби було де після трудів відпочивати, а побіля будинків насаджати дерев та кущів, аби птицям було де співати.

Ціле місто виросло навколо гори, на якій будувалася вежа. Місто Вавилон.

А на горі з кожним днем усе вище й вище, уступами підводилася вежа-красуня: знизу

широка, догори все вужча й вужча. І кожен уступ цієї вежі фарбували в інший колір: у чорний, жовтий, червоний, зелений, білий, жовтогарячий. Верх придумали зробити синім, щоб був наче небо, а покрівлю — золотою, щоб, як сонце, виблискувала!

І ось вежа майже готова. Ковалі вже золото кують для покрівлі, маляри пензлі занурюють у відра із синьою фарбою. Та ранком, звідки не візьмись, поміж людей з'являється сам Бог Ягве. Не сподобався йому їхній замір* — досягти неба, де живе Бог.

«Це тому примудрилися вони свою вежу вибудувати,— подумав він,— що у них спільна мова і кожна людина розуміє іншу. От вони й домовились!»

І наслав Ягве на землю страшенну бурю. Поки буря вирувала, вітер поніс усі слова, котрі люди звикли одне одному говорити.

Невдовзі буря вщухла, і люди знову стали до роботи. Вони ще не знали, яка біда їх спіткала. Покрівельники пішли до ковалів сказати, щоб ті швидше кували листи для покрівлі. А ковалі не розуміють ані слова.

В усьому місті Вавилоні люди перестали розуміти одне одного.

Маляр кричить:

— Фарба скінчилась!

А в нього виходить:

— Но мор пент!

— Нічого не розумію! — кричить йому інший.

А виходить:

— Женком пренепа!

І по всьому Вавилону лунають слова, зрозумілі одним і незрозумілі іншим.

— Віндадори!

— Маракірі!

— Бобеобі!

— Дзин!

Покидали всі роботу, блукають, наче у воду опущені, та шукають: хто б міг їх зрозуміти?

І почали люди збиратися купками — хто з ким однаково говорить, той і намагається триматися того. І замість одного народу вийшла сила-силенна різних народів.

І розійшлися люди в різні кінці землі, кожен народ у свою сторону — будувати свої міста. А вежа почала потроху розвалюватися.

Але подейкують, що досі у кожному місті можна знайти уламки цегли від Вавилонської вежі. Тому що багато хто носив їх із собою на згадку про ті часи, коли

на землі мир панував і люди розуміли одне одного.

І до сьогодні всіма мовами світу люди розповідають оцю легенду про недобудовану Вавилонську вежу.